

Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság

Bf.I.99/2019/21. szám

A Győri Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Győrött, a 2020. március 10. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt Terhelt1 és társa ellen indult büntető ügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2019. augusztus 26. napján kihirdetett 11.B.11/2019/26. számú **ítéletét megváltoztatja,**

Terhelt1 I.r. és II. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést egyaránt 6-6 /hat-hat/ évre enyhíti.

A közügyektől eltiltás mellékbüntetését mindkét vádlott vonatkozásában mellőzi.

A II. rendű vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe történt beszámításra vonatkozó rendelkezésben téves az I.r. vádlottra utalás.

A felmerült bűnügyi költség összesen 1.608.865.- /Egymillió-hatszáznyolcezer-nyolcszázhatvanöt/ Ft, melyből 903.015.- /Kilencszázháromezer-tizenöt/ Ft-ot az állam visel.

Egyebekben az első fokú bíróság ítéletét Terhelt1 I.r. és II. rendű vádlottak vonatkozásában helybenhagyja.

A Terhelt1 I.r. és II. rendű vádlottak által az első fokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja.

A másodfokú eljárásban felmerült 40.390.- /Negyvenezer-háromszázkilencven/ Ft-ot az állam viseli.

I n d o k o l á s :

[1] A Székesfehérvári Törvényszék a 11.B. 11/2019/26.szám alatti ítéletével bűnösnek mondta ki Terhelt1 I.r. és II. rendű vádlottat a Btk. 176.§ /1/ bekezdés III.fordulat és a /3/ bekezdés szerint minősülő társtettesként elkövetett kábítószer-kereskedelem büntettének kísérletében. Ezért a vádlottakat 9-9 évi fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 9-9 évi közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélte. Rendelkezett arról, hogy a vádlottak a szabadságvesztésből legkorábban a kétharmad rész kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra. A szabadságvesztésbe mindkettejük esetében beszámította az általuk fogvatartásban töltött időt. Rendelkezett a bűnjelekről és kötelezte a vádlottakat az eljárás során felmerült bűnügyi költség őket terhelő részének megfizetésére, míg a további költségekről megállapította, hogy azokat az állam viseli.

[2] Az elsőfokú ítélettel szemben az ügyész a tényállás részleges megalapozatlansága miatt és a büntetések súlyosítása érdekében, míg I.r. vádlott és védője elsődlegesen a törvényszék ítéletének hatályon kívül helyezése és új eljárásra utasítása másodsorban az I.r. vádlott felmentése érdekében jelentett be fellebbezést. Jogorvoslattal élt az ítélettel szemben II.r. vádlott és védője is a cselekmény enyhébb minősítése és a büntetés mérséklése érdekében.

[3] A Győri Fellebbviteli Főügyészség átiratában az ügyész által mindkét vádlott terhére, a minősítés megváltoztatása és hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása érdekében bejelentett fellebbezést azonos tartalommal fenntartotta. Hivatkozott arra, hogy a felülbírálat a Be.590 .§ /2/ és /10/ bekezdése értelmében teljeskörű. A szabályosan lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeképpen megállapított tényállás túlnyomó részt megalapozott, csupán a haszonszerzési motívum tekintetében hiányos, mely a beszerzett és

elfogadott bizonyítékok alapján orvosolható annyiban, hogy a vádlottak a kábítószer annak kedvezőbb ára miatt vásárolták meg előzetesen Hollandiában, s azt fesztiválokra kívánták anyagi haszonnal tovább értékesíteni. Az elsőfokú bíróság okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére, a cselekmények minősítése kapcsán azonban téves következtetést vont le a forgalmazást illetően. Az ítéletben rögzített tényállási elemek egyértelműen lefedik, kimerítik a Btk. 176.§ /1/ bekezdés IV. fordulatában meghatározott és a /3/ bekezdés szerint minősülő kereskedéssel elkövetett kábítószer-kereskedelem büntetvény alakzatát, ezért ekként kérte értékelni a cselekményt annak befejezett alakzataként. A fellebbviteli főügyészség indokoltnak látta a büntetékiszabási tényezők korrekcióját is, továbbá rámutatott arra is, hogy a törvényszék anyagi jogi szabályt sértett, amikor az angol állampolgárságú, magyarországi lakóhellyel nem rendelkező vádlottakat eltiltotta a közügyek gyakorlásától, ezért e mellékbüntetés mellőzésére tett indítványt. Hivatkozott végül arra, hogy a bűnügyi költség számításánál is hibát vétett az elsőfokú bíróság, ezért annak helyesbítését is kérte.

[4] I.r.vádlott védője a fellebbezés írásbeli indokolásában elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítása, másodsorban az ítélet megalapozatlanságának másodfokon történő kiküszöbölésével az I. r. vádlott felmentése érdekében bejelentett fellebbezést fenntartotta. Az elsődleges kérelemmel kapcsolatosan hivatkozott arra, hogy a törvényszék törvénysértően, bizonyítékként vette figyelembe és értékelte a vádlottaknak az igazoltatásukat végző rendőrök vallomásában és a rendőri jelentésben is szereplő közléseit, nyilatkozatait, egyes megnyilvánulásait. Ez az eljárási hiba a másodfokú eljárásban nem küszöbölhető ki, így a Be. 609.§ /1/ és /2/ bekezdés a/ pontja alapján az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítása indokolt. Az ítélet részbeni megalapozatlanságát a védő arra vezette vissza, hogy a törvényszék az I.r. vádlott esetében a súlyosabb minősülést megalapozó tényállás tekintetében csak részben tett eleget indokolási kötelezettségének. Így ez okból, a Be. 609.§ /1/ és /2/ bekezdés d/ pontja szerint is helye van az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésének. További megalapozatlansági okként hivatkozott a védő az ítélet részbeni felderítetlenségére, mely abból adódik, hogy a törvényszék a vádlottakon kívüli személyek közreműködésére és szerepére vonatkozóan nem folytatott bizonyítást, holott a II.r. vádlott vallomásában megjelölt személyek tanúvallomása nem csak a tényállás hiánytalan felderítéséhez, hanem a II.r. vádlott szavahihetőségének vizsgálatához is elengedhetetlenül szükséges lett volna. A védő e két fellebbezési okon kívül a cselekmény enyhébb minősülésű megítélése mellett is kifejtette érveit. Hivatkozott arra, hogy jelen ügyben a továbbadási szándék és tényleges továbbadás hiányában sem az elsőfokú bíróság által megállapított forgalomba hozatal kísérlete, sem a vádirati minősítés szerinti kereskedelem nem állapítható meg. I.r.vádlottnak a marihuánára nézve elkövetett cselekménye legfeljebb a Btk. 178.§ /1/ bekezdése szerinti kábítószer birtoklásaként lenne értékelhető, így az enyhébb minősülésből adódó alacsonyabb büntetési tételkeretek közt I.r.vádlottal szemben enyhébb büntetés kiszabása indokolt. Végül a védő rámutatott, hogy abban az esetben is, amennyiben az ítéltábla az adott ítéleti minősítést helytállónak találná, az ítélezési gyakorlatra és az I.r. vádlott mellett szóló enyhítő körülményekre figyelemmel az elsőfokú bíróság által kiszabott büntetés önmagában is eltúlzott. Amellett érvelt, hogy az adott körülmények az enyhítő szakasz alkalmazását is indokoltá teszik a büntetés mértékének meghatározásakor. A védő a fellebbezés indokolásában fenti indítványainak alátámasztására nagyszámú, jórészt a Kúria és a Fővárosi Bíróság által hozott eseti döntésére is hivatkozott.

[5] I. r. vádlott védője a fellebbezés írásbeli indokolásával együtt bizonyítási indítványt is előterjesztett az ítéltáblához, melyben kérte, hogy a másodfokú bíróság tartson tárgyalást, azon tanúként hallgassa ki a II. rendű vádlott vallomásában megnevezett személyeket, akik állítása szerint közreműködtek a bűncselekmény elkövetésében.

[6] E két személynek, Tanú1 és Tanú 2-nek a tanúkenti kihallgatására tett védelmi indítványt az ítéltábla elutasította.

[7] II. rendű vádlott védője a fellebbezés írásbeli indokolásában a bejelentett fellebbezést változatlan formában fenntartotta. A cselekmény eltérő minősítésére irányuló elsődleges kérelem kapcsán hivatkozott arra, hogy a törvényszék ítélete megalapozatlan abban tekintetben, hogy a vádlottak továbbadás szándékával, a kiskereskedelmi forgalomba bekerülés érdekében hozták be Magyarország területére a kábítószer. A rendelkezésre álló bizonyítékokból erre nem vonható következtetés. Utalt a védő arra is, hogy az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelése során II.r. vádlott egyes nyilatkozataiból öncélúan válogatta ki azokat a részleteket, amelyek arra vonatkoztak, hogy a behozott kábítószer más, ismeretlenül maradt személyek részére kívánták tovább értékesíteni. Ezen sajátos értékelésnek az elsőfokú bíróság nem adta kellő, észszerű indokát sem. A másodlagos kérelemmel kapcsolatosan a védő kifogásolta, hogy a törvényszék által kiszabott büntetés még az adott minősítés mellett is eltúlzottan súlyos, a kialakult büntetéskiszabási gyakorlatot tekintve az ilyen mennyiségű, a jelentős mennyiség alsó határát két és fél szeresen meghaladó hatóanyag - tartalmú kábítószer esetén az enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott szabadságvesztés alkalmazása is elfogadott. Különösen igaz ez arra az esetre nézve, ha a bíróság a bűncselekmény kísérleti szakban maradását állapítja meg. Összegezve tehát a védő elsősorban az elsőfokú bírósági ítélet tényállásának megváltoztatását, azon megállapításának mellőzését kérte, hogy a vádlottak a továbbadás szándékával hozták be Magyarország területére a kábítószer és ezzel céljuk annak kereskedelmi forgalomba hozatala volt. Az így korrigált tényállás alapján a védő indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a cselekményt a Btk. 178.§ (1) és (2) bekezdés b/ pontja szerint minősítse és a büntetést a Btk. 82.§-ában írtaknak megfelelő enyhébb büntetési tételkeretek közt szabja ki. Másodlagos kérelme arra irányult, hogy az ítéltábla az adott minősítés mellett is - a kísérletre figyelemmel - a Btk. 84.§ /4/ bekezdése alapján, az un. kétszeres leszállást alkalmazva enyhítse az első fokon kiszabott büntetést. Ezzel kapcsolatosan védőtársával egyezően II.r. vádlott védője is a Fővárosi-, illetve a Győri Ítéltábla ilyen tartalmú eseti döntéseit is megjelölte hivatkozásának alapjául.

[8] A másodfokú nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség képviselője, valamint az I. és II.r. vádlottak védői az átiratban, illetve a fellebbezések írásbeli indokolásában foglaltakat, kiemelve, ismertetve annak főbb pontjait fenntartották. Terhelt I.r.vádlott védője azt annyiban egészítette ki, hogy amennyiben az ítéltábla részéről az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezésére kerülne sor, úgy jelöljön ki a megismételt eljárásra új eljáró tanácsot.

[9] I.r. vádlott az utolsó szó jogán tett előadásában hangsúlyozta, hogy a törvényszék által megállapított tényállás fordítási és megértési hibák, hiányosságok eredményeként került rögzítésre. Számos kifogást fogalmazott meg a nyomozóhatóság és a bíróság eljárásával szemben sérelmezve a védelmi jogok csorbulását, mondanivalója azonban lényegében arra irányult, hogy a megismételt eljárásban a bíróság eltérő bizonyítékértékelés eredményeként az ő vallomását fogadja el a tényállás alapjául és mentse fel az ellene emelt vád alól, mivel a bűncselekményt nem követte el.

[10] II.r. vádlott az utolsó szó jogán csatlakozott védőjéhez, előadta, hogy előzetes fogvatartása alatt döbbent rá, hogy milyen súlyos bűncselekményt követett el, korábbi drogfogyasztó életmódjával szabadulását követően fel kíván hagyni és a drogmegelőzési programban való résztvétellel arra törekszik, hogy ehhez másoknak is segítséget nyújtson.

[11] A fellebbezésekre tekintettel az ítéltábla a felülbírálatot a Be. 590.§ /1/ és /2/ bekezdése szerint teljeskörűen elvégezte. Vizsgálta a fellebbezéssel érintett ítéletet az azt megelőző eljárással együtt. Ennek során megállapította, hogy a törvényszék az eljárása során abszolút eljárási szabálysértést nem követett el, olyan,- az eljárás lefolytatására, a bűnösség megállapítására, a cselekmény minősítésére illetőleg a büntetéskiszabására kiható, -a

vádemelést követően a bizonyítás törvényességét, az eljárásban résztvevők jogainak gyakorlását sértő, vagy korlátozó- eljárási szabálysértést sem észlelt, amely a másodfokú érdemi felülbírálatnak akadályát képezhette volna. Az elsőfokú eljáráson túl vizsgálta az ítéltábla az ítélet megalapozottságát, az ítéletnek a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezéseit, az indokolás helyességét függetlenül attól, ki és milyen okból fellebbezett.

[12] Az ügy terheltjei a magyar nyelvet nem ismerő brit állampolgárok voltak, így az ítéltábla elsőként arra volt figyelemmel, hogy az eljárásban érvényesültek-e a Be. 8.§-ában írt jogosultságok, melyek értelmében a büntetőeljárás nyelve a magyar, ezzel együtt senkit nem érhet hátrány amiatt, hogy a magyar nyelvet nem ismeri, az anyanyelv használatára a büntető eljárásban mindenki jogosult. A másodfokú bíróság vizsgálta azt is, hogy az eljárási törvényben biztosított terhelti jogosultságokra, kötelezettségekre vonatkozó kioktatások, azok törvényi következményeinek és az eljárás rendjének ismertetése, ezek nyomon követhető, a másodfokú bíróság számára is kontrollálható rögzítése az iratokban megtörtént-e. Az ítéltábla e vizsgálatot elvégezve nem talált olyan szintű mulasztást, egyéb hibát, amely miatt a bizonyítási eljárást törvénysértően irányítotttnak kellene tekinteni. Az elsőfokú bíróság az eljárási szabályoknak megfelelően folytatta le az előkészítő ülést, az azt követő tárgyalási napok során figyelemmel volt a tárgyalás folytonosságára vonatkozó szabályok betartására, érvényesülésére is. A terhelti oldal folyamatosan szembesülhetett azzal, hogy mely bizonyítékok képezik a bizonyítás anyagát, élhettek észrevételezési, indítványtételi jogukkal is. A másodfokú bíróság a bizonyítási eljárásban egyoldalúságra, irányítottságra utaló jeleket nem észlelt. Az I.r. vádlott védője az anyagi jogi szabályokra is kihatással bíró eljárási hibaként támadta a törvényszék eljárását amiatt, hogy a bizonyítékok sorában értékelte a rendőri jelentéseket és az igazoltatást végző rendőrtanúk ezzel kapcsolatos tanúvallomásait is. A Be. 185.§-a garanciális szabályozást tartalmaz a terhelték kihallgatására, akik a jogaikra, kötelezettségeikre, a lehetséges következményekre történt kioktatást követően dönthetnek arról, hogy élnek vagy nem élnek vallomástételi jogosultságukkal, maguk határozhatják meg, hogy mire nézve, milyen módon kívánnak nyilatkozni. Amennyiben ezek a garanciális jogok valamely oknál fogva sérülnek, nem érvényesülnek, az így szerzett bizonyíték nem képezheti a bizonyítás anyagát. Ennyiben tehát az I.r. vádlott védőjének felvetése nem alap nélküli. Ugyanakkor a szabad bizonyítás kereti közt a büntetőeljárásban szabadon felhasználható minden olyan bizonyítási eszköz, amely a bíróság, ügyészség és nyomozóhatóság számára előírt valósághű tényállás megállapításhoz szükséges. Jelen ügyben megállapítható, hogy a bíróság nem a garanciális szabályok megkerülésével kívánt a terhelti nyilatkozatokból fontos adatokhoz jutni a rendőri jelentések és az igazoltatást végző rendőrtanúk kihallgatása révén. Ezen részükben ezen bizonyítékok valóban nem használhatók fel törvényesen a bizonyítás keretében. A bíróságnak feladata a történések minél alaposabb, részletesebb feltárása. Ehhez szolgáltak adatokkal jelen ügyben a védelem által vitatott bizonyítékok. A bíróság azok alapján szerzett információkat az igazoltatás, az annak során elvégzett eljárási cselekmények mikéntjére nézve, így lehetett rögzíteni, hogy az igazoltatásra mikor, hol került sor, a gépkocsiban a vádlottak hol foglaltak helyet, milyen előzmények után került sor a gépjármű csomagterének átvizsgálására a kábítószer-kereső kutya jelzésének megfelelően, ki végezte az úticsomagok kipakolását, előadását, milyen szinten sikerült kommunikálnia az igazoltatást végző rendőröknek a vádlottakkal. Erre nézve tehát a rendőri jelentések és a tanúkihallgatások részét képezhették a bizonyítási anyagnak, annál is inkább, mert az azokból nyert adatok a tényállás fontos elemét képezték, hiszen lényegében tettenérés történt. Ennél többet, mást az elsőfokú bíróság nem értékelt és vett figyelembe a fenti bizonyítási eszközökből.

[13] A tényállás megalapozottságát vizsgálva az ítéltábla úgy ítélte meg, hogy az teljes egészében az elsőfokú bíróság által logikusan, ésszerűen elvégzett bizonyítékkértékelés

eredményeként elfogadott bizonyítékokon alapszik. A tényállás felderített, nem tartalmaz iratellenes elemeket, téves ténybeli következtetéseket, hiányos részleteket. Ahogy arra már az ítéltábla fentebb is utalt, a tényállás megállapításakor megkerülhetetlen tény volt, hogy végeredményben tettenérés történt, amikor a vádlottakat a fesztiválra belépésre várakozás közben rendőri ellenőrzés alá vonták. A vádlottak az intézkedés során elismerték, hogy kábítószer fogyasztottak, kérdésre előadták az utastérben található marihuánát, majd a kábítószer-kereső kutya jelzésére előkerült még a csomagteréből és a II. r. vádlott övtáskájából is további kábítószer. Az ezen adatokat tartalmazó rendőri jelentések, lefoglalási jegyzőkönyvek, mint okirati bizonyítékok és a lefoglalt kábítószer bevizsgálásáról készült vegyész-szakértői vélemény együtt, mint objektív bizonyítékok a bíróság rendelkezésére álltak. Ezek számtalan olyan részletet hordoztak magukban, amelyek alapján a tényállás túlnyomó része rögzíthető volt, és amelyekből következtetni lehetett a vádlottak együttmozgására, tudattartamára is. Lényeges jelentőséggel bírt az a tény is, hogy a gépkocsiból a kábítószer méréséhez szükséges mérleg, őrlő és a kábítószer csomagolásához, adagolásához szükséges zacskók is lefoglalásra kerültek. Ez utóbbi eszközökből és a lefoglalt kábítószer fajtáiból, mennyiségéből terjesztői típusú magatartásra lehetett következtetni. Eddig a pontig ilyen ténszerű adatok mellett tehát a személyi bizonyítéki körre nem is volt igazán szüksége a törvényszéknek a tényállás megállapításához. A bíróság további feladatát az képezte, hogy ezekre az objektív bizonyítékokra rávetítve értékelje, mérlegelje az egyes terhelti nyilatkozatokat. A törvényszék mindkét vádlott nyilatkozatait önmagában és az egyéb bizonyítékokkal is összevetette. Nem tévedett, amikor ennek eredményeként azt állapította meg, hogy II.r. vádlottnak az elfogását követően 2018. július 31. napján, majd októberében tett vallomása alapjaiban egyeztethető, összhangot mutató az egyéb bizonyítékokkal, ezért az e vallomásokban szereplő tények alkalmasak arra is, hogy abból a bíróság további tényekre következtetéseket vonhasson le. Meghatározóan tehát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás a II.r. vádlottnak az egyéb elfogadott bizonyítékokkal összhangot mutató nyilatkozatain alapul. A védelmi felvetéssel szemben nem arról van szó, hogy az elsőfokú bíróság öncélúan válogatott, szemezgetett a II.r. vádlotti nyilatkozatok közt, s azokból az I.r. vádlottra is terhelő elemeket emelte ki, fogadta el, hanem Be-szerű bizonyítékértékelést, mérlegelést végzett. Az ehhez kapcsolódó indokolás is megfelelő, így a megállapított tényállástól eltérő, illetve kiegészített- akár az I.r. vádlott védekezésének, akár a fellebbviteli főügyészség indítványának megfelelő - tényállás megállapítására az ítéltábla a másodfokú eljárásban a bizonyítékok felülrértékelésének tilalmára is figyelemmel nem látott törvényes lehetőséget. Az egyéb bizonyítékokkal összhangot mutató, az elsőfokú bíróság által elfogadott II.r. vádlotti vallomásokon alapuló tényállás tartalmaz minden olyan lényeges elemet, amely az ügy megítélése szempontjából elengedhetetlen, ezért az ítéltábla nem látta szükségesnek az I.r. vádlott védője által indítványozott bizonyítás felvételét sem tekintve, hogy a kihallgatni kért brit állampolgárok személye, szerepe a tényállásban nem került rögzítésre. A II.r. vádlottra tett esetleges kedvezőtlenebb nyilatkozatuk a törvényszék bizonyítékértékelését alapjaiban nem lenne képes megingatni, amennyiben azonban másra, többre is következtetni lehetne azokból, vagyis, hogy a cselekménynek nem csak I. és II.r. vádlottak voltak a résztvevői, ettől a tényről még az I. és II.r. vádlott felelőssége nem csökkenne.

[14] A megállapított tényállásból okszerűen vont következtetést az elsőfokú bíróság mindkét vádlott bűnösségére. Megfelel az anyagi jogi szabályoknak a cselekmények minősítése,- ezen belül az elkövetési magatartások- megnevezése, az elkövetői alakzat és a bűncselekmény stádiumának a meghatározása is.

[15] A vád és a védelem is hivatkozott a Legfelsőbb Bíróság 1/2007. Büntető jogegységi határozatára, mely az egyes elkövetési magatartások, azok elhatárolása, megítélése szempontjából nyújt eligazítást. A jogegységi határozat szerint - az ügyészi hivatkozástól

eltérően- a terjesztői típusú magatartások körébe tartozó forgalmazás és kereskedés nem csak a haszonszerzési szándék megléte vagy meg nem léte alapján ítélandó meg, a két magatartás elhatárolásához más szempontokat is figyelembe kell venni. /Meg kell jegyezni, hogy a forgalomba hozatallal elkövetett bűncselekmények igen jelentős részében is jelen van a haszonszerzési célzat./ A kereskedői magatartás a forgalomba hozatalhoz képest olyan többlet magatartást, az egyes részfeladatok leosztásával járó hosszabb távra történő szervezethez, kidolgozottságot kíván meg, melynek eredményeként az elkövetőnél rendszeres haszon realizálódik, vagy az adott tevékenység legalább is erre irányul. Jelen ügyben nem volt kétséges, hogy a vádlottak célja a náluk talált kábítószer továbbadására irányult a fesztiválon és más a további úti céljuk során szervezett rendezvényeken, ennél többre azonban a rendelkezésre álló bizonyítékok nem engednek következtetni. Még a II.r. vádlott elfogadott nyilatkozataiból is csupán az olvasható ki, hogy angliai lakóhelyükről vezető útjuk alatt kitérőt tettek Rotterdamba,- tudván, hogy Hollandiában könnyebben, olcsóbban juthatnak kábítószerhez- ahol megvásárolták a tőlük lefoglalt drogot azzal a szándékkal, hogy annak egy részét maguk fogyasztják el, más részét pedig értékesítik. Az eljárás során nem merült fel adat, ami ennek a nyilatkozatnak ellentmondana, ami a tágabb, több részmagatartást is magában foglaló, egyfajta állandóságot is megkívánó kereskedési magatartásra utalna. Itt kell megjegyezni, hogy a kábítószer továbbadás céljából történő beszerzése, szállítása, tárolása, adagolása ugyanolyan részselekményét képezi a kábítószer forgalmazásának is, pusztán ezen tényekből ugyancsak nem lehet önmagában következtetést vonni a kereskedői magatartás meglétére. És mint ahogy arra a védelem hivatkozott, önmagában a kábítószer mennyiségéből sem. Amennyiben azonban adatok vannak arra nézve, hogy a lefoglalt kábítószer sorsa továbbadás lett volna, a Btk. 178.§-a szerinti kábítószer-birtoklás helyett a Btk. 176.§-a szerinti forgalomba hozatal kísérlete állapítandó meg. A védelmi oldal ezzel ellentétes álláspontot foglalt el, amikor amellett érvelt, hogy ez utóbbi esetben is csak a kábítószer forgalomba hozatalának előkészületéről lehetne beszélni, hisz az „átadás”, mint tényállási elem nem valósult meg, abba a vádlottak bele sem kezdtek, amennyiben pedig az „átadás” megtörtént, a cselekmény a befejezettség stádiumába lépett, vagyis a forgalomba hozatallal elkövetett kábítószer-kereskedelemnek nem lehet kísérleti stádiuma. A Btk. 11.§-a szerint előkészület miatt büntetendő, aki a bűncselekmény elkövetése céljából az ehhez szükséges, vagy ezt könnyítő feltételeket biztosítja, az elkövetésre felhív, ajánlkozik, vállalkozik, vagy a közös elkövetésben megállapodik. Amennyiben az előkészületi cselekmény már önmagában is megvalósít más bűncselekményt, az elkövető e bűncselekmény miatt büntetendő.

[16] Ez a védelem által hivatkozott szabályozás azonban az ítéltábla megítélése szerint jelen ügyben nem alkalmazható. A vádlottak tényállásban írt magatartása olyan többletelemeket tartalmaz, amelyek nem illeszthetők be, túlmutatnak a kábítószer-kereskedelem előkészületi szakaszán. A Legfelsőbb Bíróság az 1/2007.BJE határozatában rámutatott, hogy a kábítószer forgalomba hozatallal szükségszerűen együtt járó „átadás” ezt megelőzően több részselekményből tevődik össze. A forgalomba hozatal elengedhetetlen eleme az „átadás” de az nem szűkíthető le a tényleges, valóságban is manifesztálódott átadásra. Ekként minden olyan, a tényleges átadást megelőző, de az előkészületen túlmutató magatartás, amely szorosan meg kell, hogy előzze a cselekményt a befejezettség stádiumába juttató tényleges átadást, az ítéltábla álláspontja szerint a cselekmény kísérleti szakának megállapítását és nem csupán az enyhébb megítélésű, befejezett alakzatú kábítószer-birtoklásként való értékelését teszi indokolttá. Az I. és II.r. vádlott közös akarat elhatározással, közös célból valósította meg a terhére rótt bűncselekményt, így annak, ahogy a törvényszék is megállapította, társtettesei.

[17] Mindebből következik, hogy az ítéltábla nem adott helyt az ítélet hatályon kívül helyezésére, I.r. vádlott felmentésére illetőleg a cselekmény enyhébb minősítésre irányuló védelmi fellebbezéseknek.

[18] Osztotta ugyanakkor a terhelti oldalnak a büntetések enyhítését célzó harmad- illetve másodlagos indítványait. A cselekmény tárdalomra veszélyességét mutatja, hogy a törvény a vádlottak terhére rótt bűncselekményt 5-20 évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel rendeli büntetni. Ekként a büntetés kiszabásakor irányadó középérték 12 év 6 hónap. A büntetés kiszabásakor azonban a bíróság feladata az is, hogy tetтарыos büntetést szabjon ki, emellett figyelemmel legyen a kellő egyéniesítés, arányosság és fokozatosság követelményére is. A bíróságnak azt kell eldöntenie, hogy az elkövetői oldalt is tekintve, mi az a büntetési mérték, amely alkalmas a büntetési célok szolgálatára. Nem nyert cáfolatot az eljárás során az a védelmi hivatkozás, hogy a brit állampolgárságú vádlottak meggondolatlanul sodródtak bele az eseményekbe. A lefoglalt kábítószer a jelentős mennyiség alsó határának két és fél szerese, amely a cselekményt nem emeli az adott bűncselekmény kategórián belül a súlyosabb megítélésű ügyek közé, azonban a védelmi hivatkozásokkal szemben az enyhítő szakasz alkalmazásával kiszabott büntetést sem indokolja. A büntetés kiszabásakor nagyon fontos körülményként értékelendő, hogy a vádlottak cselekménye a védett jogi tárgyat, a közegészséget a lefoglalás következtében közvetlenül nem veszélyeztette, a kábítószer nem került közforgalomba. A magyar nyelvet nem ismerő vádlottaknak teljesen idegen nyelvi környezetben, lakóhelyüktől távol kell a büntetést letölteni, amely önmagában is nehezebben megélhető terhes állapotot jelent számukra. A védelem nem alap nélkül hivatkozott az ilyen jellegű bűncselekmények esetében kialakult büntetés kiszabási gyakorlatra sem, hiszen az elsőfokú bíróság által alkalmazott büntetés mértéke az adott minősítés mellett is túlsúlyos, messze kilóg a hasonló bűncselekmények esetében kiszabott büntetések közül. Mindent egybevetve az ítéltábla úgy találta, hogy az egyéni és a társadalmi megelőzést is kellően szolgálja még a 6 év tartamú szabadságvesztés büntetés is, melynek önmagában is komoly visszatartó ereje lehet, ezért a Be. 606.§ /1/ bekezdése alapján megváltoztatva az elsőfokú bíróság ítéletét, a vádlottak fegyházbüntetését egyaránt e tartamra mérsékelte.

[19] A fellebbviteli főügyészség az Alaptörvény XXIII. cikk /2/ és /7/ bekezdéséből vezetve le, azt az álláspontot foglalta el, hogy a Magyarországon lakóhellyel nem rendelkező, az Európai Unió tagállamába tartozó külföldi állampolgárságú terhelttel szemben csak akkor alkalmazható a Btk. 61-62.§-a szerinti közügyektől eltiltás mellékbüntetés, amennyiben magyarországi lakóhellyel nem rendelkeznek. Az ítéltábla megítélése szerint sem az Alaptörvény fenti cikke, sem a Btk. 61-62.§-a nem ad egyértelmű választ erre a kérdésre, ugyanakkor e részében elfogadva a fellebbviteli főügyészség további érvelését, maga is arra az álláspontra helyezkedett, hogy a közügyektől eltiltás mellékbüntetés jelen esetben semmilyen részében nem tudja a rendeltetését betölteni, ezért ezt a rendelkezést mindkét vádlott vonatkozásában mellőzte az ítéletből. Észlelte az ítéltábla, hogy II.r. vádlott esetében az előzetes fogvatartás beszámítására vonatkozó rendelkezés során elírás történt, ezért azt a rendelkező részben írtak szerint pontosította.

[20] Ahogy arra a fellebbviteli főügyészség is hivatkozott, a bűnügyi költségre vonatkozó rendelkezés is korrekcióra szorult. Annak helyesbítését nem pusztán számítási hiba, hanem az elsőfokú bíróság joggal kifogásolható sorozatos mulasztása tette szükségessé. A jegyzőkönyvekben, díjmegállapító végzésekben megállapított tolmácsdíjak ugyanis túlnyomó többségükben nem kerültek bejegyzésre a költségjegyzékbe, így négy tételen kívül az elsőfokú bíróság csak a nyomozati szakban felmerült bűnügyi költségről határozott. Ezt a mulasztást pótolva állapította meg a másodfokú bíróság az addig felmerült teljes bűnügyi költség összegét és rendelkezett arról, hogy annak - a tolmács- és fordítói díjakból álló - mely részét viseli az állam. A továbbiakban a fellebbviteli főügyészség indítványának nem tett eleget, ugyanis az elsőfokú bíróság nem tett mást, mint az egyetemleges kötelezés helyett, a Be. 574.§ /4/ bekezdés I. fordulatának megfelelően a vádlottakat egyaránt érintő szakértői díjak viselését fele- fele arányban megosztotta a vádlottak között.

[21] Tekintve, hogy a további rendelkezések törvényesek, azért az ítéltábla az elsőfokú ítéletet egyebekben I. és II.r. vádlottak vonatkozásában a Be. 605.§ /1/ bekezdése alapján helybenhagyta.

[22] Az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítása a szabadságvesztésbe a Btk. 92.§ /1/ és /2/ bekezdésén alapszik.

[23] Az ítéltábla a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről a másodfokú bíróság a Be. 613.§-a alapján- figyelemmel a Be. 574. § /3/ bekezdésére – hozott rendelkezést.

Győr, 2020. március 10.

Dr. Kovács Tamás sk.
a tanács elnöke

Dr. Takácsné dr. Helyes Klára sk.
előadó bíró

Dr. Csák Csilla sk.
bíró

Z á r a d é k:

Ez az ítélet és a Székesfehérvári Törvényszék 2019. augusztus 26. napján kelt 11.B.11/2019/26. számú ítéletének meg nem változtatott része Terhelt I.r. és II. rendű vádlottak vonatkozásában 2020. március 10. napján jogerőre emelkedett.

Győr, 2020. március 10.

Dr. Kovács Tamás sk
a tanács elnöke